

Jde tedy především o to, zda výstava aeroplánů, pořádaná Aero-klubem, jest skladištěm zboží ve smyslu čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z. V této příčině jest po stránce skutkové nesporno, že Aeroklub pořádá vždy ve tříletých obdobích výstavy aeroplánů, na nichž vystavuje letadla, motory a materiál pomocného průmyslu. Rovněž tak jest nepopřeno, že za tyto úkony vybírá od vystavujících firem poplatky. Podle čl. II stanov, uložených u správních spisů, jest Aeroklub republiky Čsl. odborným sportovním a společenským střediskem k hájení a povznesení zájmů letectví ve všech jeho odvětvích. Činnost klubu směřuje k dosažení tohoto účelu a za tímto účelem mimo jiné pořádá odborné výstavy (čl. III lit. d) stanov). Z těchto ustanovení stanov a uvedených nesporných skutečností vyplývá, že účelem pořádání výstav Aeroklubem jest dosažení spolkového úkolu ve stanovách vytčeného, t. j. povznesení zájmů letectví předváděním cizích aeroplánů a letectvého materiálu veřejnosti ve formě výstavy, nikoli však úschova cizího zboží za úplatu, tedy účel jiný, než jaký jest nezbytným pojmovým znakem skladištního podniku.

Jestliže žal. úřad přes tento nedostatek podstatného pojmového znaku skladiště zboží ve smyslu ustanovení čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z. podnik pořádání výstav Aeroklubem subsumoval pod toto ustanovení a vyslovil jeho úrazovou pojistnou povinnost, vyložil si nesprávně cit. zákonné ustanovení, pročež nař. rozhodnutí musilo býti již proto zrušeno pro nezákonnost, aniž bylo třeba zabývat se také ještě otázkou, zda pořádání oněch výstav dalo se po živnostensku.

Č. 11.982.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. * Námitky proti volbě závodního výboru nelze odmítnouti jako opožděné jedině z toho důvodu, že nebylo zároveň učiněno o nich oznámení předsedovi volebního výboru podle 3. odst. § 25 vl. nař. č. 2/1922 Sb. — II. Jestliže se při volbě společného záv. výboru proti předpisu § 7 odst. 2 zák. o záv. výborech nezvolí ani jeden člen ze skupiny menšiny, nutno provést novou volbu celého záv. výboru.

(Nález ze dne 19. června 1935 č. 16.878/35.)

P r e j u d i k a t u r a: ad II.: Boh. A 7336/28.

V ě c: Jan P. v P. proti rozhodčí komisi závodních výborů v Poděbradech o volbu závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l Ivan P. podal rozhodčí komisi podle zák. o záv. výborech v Poděbradech námitky proti volbě do záv. výboru v závodě firmy Josef I. v P., konané dne 5. ledna 1933, a sice učinil tak jednak podáním došlým rozhodčí komisi dne 7. ledna 1933, jednak podáním, které rozhodčí komisi došlo dne 13. ledna 1933.

V prvním podání namítal st-I, že podle volební vyhlášky mělo voleno býti 5 členů a 5 náhradníků záv. výboru a že, ačkoliv na kandidátní listinu č. 2 soustředilo se 30 hlasů ze 170 platných hlasů odevzdaných, takže tato kandidátka dosáhla voleb. čísla 28 (recte 29), přece nebyl pro uvedenou kandidátku přidělen žádný mandát. Poněvadž volební komise dala jeden mandát menšině úředníků, ale zároveň je připustila k volbě, domáhal se st-I toho, aby volba do závodního výboru byla zrušena.

V druhém podání namítal st-I, 1. že sdružené kandidátní listiny č. 2 a 3 neobdržely na zbytky hlasů správné rozdělení mandátů, poněvadž podle získaného počtu hlasů 106 měly obdržeti mandáty 3 a nikoliv 2, neboť volební číslo pro rozdělení mandátů bylo 34, 2. že menšinová skupina obdržela před skrutiniem 1 mandát, ačkoliv kandidát této menšiny nebyl pro volbu navržen a proto také nebyl a nemohl býti zvolen. Tak se stalo, že voleni byli pouze 4 členové místo členů 5 a pátý člen nebyl volen, nýbrž menšinové skupině přidělen.

O obou odvoláních vydala rozhodčí komise nález z 20. ledna 1933, jímž námítky st-lovy zamítla a sice námítky prvé z toho důvodu, poněvadž rozhodčí komise právem přiznala podle § 7 zák. o záv. výb. jeden mandát menšině zřízenců a právem také připustila příslušníky této skupiny k volbě, ježto nikde v zákoně není uvedeno, že by zřízenci, kteří jsou v menšině, nebyli oprávněni hlasovati, kdyžtě podle § 13 zák. o záv. výb. hlasovací právo přísluší všem zaměstnancům, pokud výslovně z něho nejsou vyloučeni. Námítky druhé zamítla rozhodčí komise z toho důvodu, poněvadž o podání jich nebyl předseda volebního výboru současně, t. j. již dne 13. ledna 1933 vyrozuměn, jak to nařizuje § 25 odst. 3 voleb. ř. č. 2/1922 Sb. Z tohoto důvodu uznala rozhodčí komise, že druhé námítky podány byly opožděně a odmítla pustiti se do řešení námitek obsažených v druhém podání st-lově.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nss takto:

Pokud jde o rozhodnutí, týkající se prvních námitek st-lových, výtýká písemná stížnost po stránce formální, že nař. rozhodnutí jest neúplné, ježto st-I v prvních svých námítkách namítal též nesprávné vypočtení volebního čísla a žal. úřad k této jeho námitce nezaujal stanoviska. Námitka ta jest bezdůvodná. St-I namítal ovšem ve svých námítkách, že při volbě pěti členů záv. výboru a při 170 platně odevzdaných hlasech činilo volební číslo 28 (recte 29). Žal. úřad však ve svém rozhodnutí o námítkách st-le uvedl, že na jednotlivé kandidátky nemělo býti rozvrženo 5 mandátů, jak za to má st-I, nýbrž pouze 4 mandáty, a tím dal i odpověď na námitku st-le, týkající se výpočtu volebního čísla, a sice v tom smyslu, že výpočet volebního čísla byl správný, ježto nemělo býti rozvrhováno 5 mandátů, nýbrž pouze 4 mandáty. Jest tedy uvedená formální výtka stížnosti bezdůvodnou.

Po stránce materiální musil však nss uznati stížnost důvodnou.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A 7336/28, že jestliže při volbě společného závodního výboru nezvolí se proti předpisu § 7 odst. 2 zák. o záv. výb. ani jeden člen ze skupiny menšiny, nelze závadu tuto odstraniti

tím, že se přidělí volebním skupinám o jeden mandát méně, nýbrž že v takovém případě nutno provést novou volbu celého záv. výboru. Není proto také možný v takovém případě postup ten, že rozhodčí komise jmenuje sama jednoho člena záv. výboru ze skupiny menšiny a zbývající mandáty teprve přidělí jednotlivým volebním skupinám. Zákon o záv. výborech (§ 11) ustanovil, že členové záv. výboru a jeho náhradníci volí se přímou, tajnou volbou, podle zásady poměrného zastoupení. Zná tedy zákon o záv. výborech jen volené členy záv. výboru, nikoliv členy rozhodčí komise jmenované. Nebyl-li zvolen žádný člen záv. výboru z menšinové skupiny zřízenců, jak to ustanovuje § 7 odst. 2, pak jak svrchu uvedeno, nemohla tato závada býti odstraněna tím způsobem, že rozhodčí komise sama jmenovala člena záv. výboru ze skupiny menšiny a teprve zbývající počet mandátů rozdělila na jednotlivé volební skupiny, nýbrž rozhodčí komise měla volby zrušiti a naříditi opakování jich tak dlouho, až předpisu § 7 odst. 2 bude vyhověno. Neučinila-li tak, jest rozhodnutí její nezákonné a bylo je již z tohoto důvodu zrušiti.

Pokud jde o druhé námitky, odmítla rozhodčí komise o nich rozhodnouti, poněvadž podány byly opožděně, ježto týž den, kdy byly podány, nebylo zároveň učiněno oznámení o jich podání předsedovi volební komise. Toto své rozhodnutí zakládá rozhodčí komise na ustanovení § 25 odst. 3 vol. řádu č. 2/1922 Sb., jenž předpisuje, že podání námitek jest zároveň oznámiti předsedovi volebního výboru, jehož rovněž musí vyrozuměti rozhodčí komise o svém nálezu. Pokud tohoto rozhodnutí se týče, jest především na sporu otázka, kdo má učiniti oznámení o podaných námitkách, kdy oznámení ono považovati jest za včasné, a konečně otázka, jaké následky spojeny jsou s tím, když oznámení nebylo vůbec nebo nebylo včas podáno.

Nss uznal za potřebné zabývati se pouze otázkou třetí a shledal, že jak nesplnění povinnosti týkající se oznámení předsedovi volebního výboru o podání námitek, tak i nesplnění povinnosti o vyrozumění předsedy o nálezu rozhodčí komise, kterážto povinnost nesporně postihuje rozhodčí komisi samu, není vázáno na žádnou sankci. Nelze proto z toho, že podání námitek nebylo včas oznámeno předsedovi volebního výboru, dovozovati, že námitky, které jinak včas u rozhodčí komise byly podány, nutno zamítnouti jako opožděné. Kdyby opak měl býti pravdou, pak by ve volebním řádě výslovně musilo býti stanoveno, že nevyhovění oznamovací povinnosti podle odst. 3 § 25 jest spojeno s tím účinkem, že námitky proti volbám nelze pokládati za řádně a včas podané i kdyby skutečně došly rozhodčí komisi v 8denní lhůtě zákonné. Takového výslovného ustanovení však volební řád nemá.

Nař. rozhodnutí zakládající se na opačném právním názoru jest tudíž nezákonné.

Č. 11.983.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. * Účast na správě pensijních fondů a jiných zařízení, určených pro podporu zaměstnanců po rozumu čl. L zák. č. 54/1932 Sb., nepřísluší ex lege závodnímu výboru podle § 3 lit. h)